

Valborg i Ålborg – och den långa vägen hem...

Valborgsmässoaftonens kväll satte vi oss i husbilen och istället för brasor och vår-sång satte vi kurs mot Göteborg. Vi hade hoppats få se några storslagna kasar på vägen tvärs över landet i skymningen men det visade sig bli skralt av den varan, någon enstaka utbrunnen glödhög var allt vi fick se.

Framme vid Stena Lines terminal före midnatt parkerade vi ekipaget och somnade till skrålet av Chalmersstudenter som hade sin kortgefest på en krog på höjden ovanför terminalen.

Uppe med tuppen och först i filen för husbilar checkade vi in på terminalområdet och fick vänta på ombordkörning på Stena Jutlandica tillsammans med andra resenärer.

När vi stod och väntade kom ett helt gäng mopedister i mogen ålder körande. Det visade sig vara Team Motorkraft Göteborg, ett glatt gäng goa gubbar och tillika Zündapp-fantaster på väg mot sin årliga Danmarkstur. Tio-talet mopeder och lätta motorcyklar i olika modeller och åldrar, en del riktigt fina exemplar väntade vid vår sida på att få köra ombord. (www.teammotorkraft.se)

Himlen var blå, solen sken och en klar men stilla luft gjorde båtresan Göteborg-Fredrikshamn till en ren fröjd. På vägen ut genom hamninloppet mötte vi först en fregatt med tysk flagg och vi undrade vad den hade här att göra, men snart dök det upp en hel liten armada med till synes äldre militärbåtar med både tysk och fransk flagg!

Märkligt, har Tyskland och Frankrike gjort gemensam sak och tänker invadera oss från väster? På första maj dessutom!? Men när den sista båten närmade sig, en märklig farkost för övrigt, med norska flaggan i aktern sprack den teorin. Vi enades om slutsatsen att ÖB nog gått ut och bett om hjälp att mota Putin och det här var vad som kom... Skämt å sido... förmodligen finns det väl veteraner även bland båtfolk som vill lufta sina samlingar.

Framme i Fredrikshamn var vi först av färjan och en liten rödljuskörning till trots så tog vi oss snabbt till målet Dall Motorbana utanför Ålborg för årets förta CEMAR. Efter att ha passerat färjsten var det bara att parkera på gräset i fårhagen som utgjorde depå, mitt bland tackorna och lammerna. Säg inte annat än att moto-cross är en natur-sport! På kvällskvisten var de flesta samlade och umgicks runt Ahlströms egen majbrasa, dock i det mindre formatet.

Det gäller att Jilla läget och aldrig släppa taget...

Lördag morgonen var kylig men solen värmde snart och det såg ut att bli en fin dag. Det började bra, banan var perfekt och förarna åksugna. Träningen gick galant utom för Dan Axelsson som körde sönder nästan direkt, surt när de rest så långt och inte allt för glada packade de ihop och lämnade området.

Först ut var OLT där Göran Josefsson enkelt körde hem första heatet. Näst på tur JST där Marco Garver inte ville vara sämre och gick i mål med god marginal som första man. Tredje heatet för dagen blev Twin-shock och fjärde Evo med Anders Sydborg som överlägsen segrare i båda klasserna. Man kan säga att dagen började bra för Sverige i Danmark!

Har inte Evo-klassen väldigt små hjul nu för tiden?

Efter en kort paus var det så dags för andra omgången att dra igång. Jag tänkte ta mig upp till stora trapphoppet i ena änden av området för att fota där, men när OLT-heatet var på banan insåg jag att varken ljuset eller vinklarna passade för min kamera så jag vandrade vidare ut till innerplan på mitten av banan för att fota vidare där. Kanske tur det... För det var här det började kärva till sig...

Maken fick en hyfsad start i sitt andra heat i Twin-shock, runt nionde plats räknade jag in honom på, före både Ingvar Karlsson och Claes Elmgren vid första varvningen och ut på andra varvet... mot trapphoppet jag just gått ifrån. Jag stod nere och väntade på att han skulle komma ner från hoppet på andra sidan när Ingvar kom körande och jag hann tänka "shit – nu har det hänt nåt"... När jag vänder mig om mot trapphoppet ser jag alla flaggorna, de gula... men även den vit/röda och då springer jag...

När jag närmar mig ser jag Clas vinkar... (phu)... men också blodet som rinner från tinningen och sjukvårdarna som börjar ta om hand honom. Han har ont i ena axeln och direkt förstår jag att nyckelbenet kan vara skadat. Hojen är rejält kraschad, tanken läcker och bensinen rinner men en funktionär är snäll att få ner cykeln till depån och upp till vårt läger. Sjukvårdarna tar hand om Clas och plåstrar om det uppslagna ögonbrynet, ett ytligt sår bara. Men det ser värre ut med axeln och vi får order att ta oss in till sjukhuset i Ålborg på egen hand. En hel del papper skulle fyllas i innan vi fick lämna och röda kors-personalen var proffsiga och förvånade sjukan att vi var på väg. Uppe i depån fick jag hjälp att lasta in alla grejor så vi skulle komma iväg så fort som möjligt. TUSEN TACK Claes, Göran, Eva, Yvonne, Sabina och Ni andra som jag kanske inte såg i hastigheten!

Så istället för att köra tredje heatet fick vi ta oss in till sjukhuset i Ålborg, halv fyra på eftermiddagen lyckades jag parkera husbil och släp så jag skulle kunna ta mig ut igen och vi kom ganska snabbt in.

I början gick det bra, Laegevakten tog emot oss och vi kom direkt in till en läkare som limmade såret, gav stelkramspruta och kommenderade oss upp till röntgen. Ganska snabbt kom vi in där också och plåtarna togs. Men sedan tog det stopp... vi blev visade till väntrummet hos Laegevakten (Akuten) medan läkare skulle titta på plåtarna och där blev vi sittande... efter en timme kom en sköterska och berättade glatt att vi var nästa på tur, om ca 10 minuter... Bra, tänkte vi som hade en färja att passa kl 20.00. De 10 minutrarna visade sig bli till 2 timmar... och till 3 timmar innan vi fick träffa läkaren och då hade båten gått för länge sedan. Doktorn var lite osäker på om han skulle kontakta en specialist.. "nej, sa vi, vi vill åka hem"... och då tittade han skeptiskt på oss... "Ja, hem till Sverige alltså...." Han såg ändå mer konfunderad ut... Men till slut lyckades vi övertala honom om att vi med Clas arm i mitella skulle åka direkt till vårt hem-sjukhus för vidare vård. Vi avböjde erbjudandet att få köpa röntgenplåtarna för dyra pengar eftersom de ändå skulle ta nya när vi kom hem. Vad vi inte talade om var att vi hade fotat av dem när

han var ute ett ögonblick... Och jag kan förstå att han var brydd för i journalen vi fick med oss står det att vi ska köra hem till Norge... ja, ja... det är inte så lätt att hålla reda på alla länderna i Norden!

Så klockan halv tio på kvällen promenerade vi ut från Ålborgs sjukhus, trötta, smutsiga och hungriga. Det blev en något försenad "lunch" i husbilen medan vi lade upp en ändrad rutt. Några färjebiljetter till söndagen gick inte att få tag på, varken via Fredrikshamn eller Grenå så alternativen blev till slut inte så många att välja bland. Frågan blev istället köra nu, eller i morgon?

Med tanke på alla mil vi hade framför oss blev det nu, och vi styrde ut från Ålborg vid 22-tiden på lördagkvällen. Två timmar och 18 mil senare blev gruset i ögonen så påtagligt att vi parkerade på ett truckstopp i höjd med Kolding och satte väckarklockan på 6.00

Söndag och en underbar morgonsol välkomnade oss ut på motorvägen igen och medan dimmorna lättade från Fyns grönskande marker tog vi oss vidare mot Stora Bält och Köpenhamn. Hade omständigheterna varit lite annorlunda hade det varit en fin resa.

Vid Öresundsbron hade tullen stora pådraget och höll som bäst på att kroppsvisitera personerna i bilen före oss när vi kom fram till betalbommen. Förmodligen tyckte de att ett grånande par i husbil såg tämligen ofarliga ut så de vinkade bara förbi oss så vi kunde fortsätta hemåt.

Så kom det sig att istället för den planerade frukosten hos sonen i Göteborg på söndag morgonen så fick vi vinka på avstånd till dottern på jobbet i Malmö kl 09:17 när vi susade förbi, så det kan bli!

Efter ett snabbt stopp i Osby och en mindre god, men desto segare hamburgare i magen lämnade jag av Clas vid akuten i Västervik halv tre och körde hem för att börja packa ur och få ordning på röran i husbil och släp. Tre timmar senare och till skillnad från gårdagen var i alla fall jag ren, mätt och hyfsad pigg när jag hämtade upp honom igen för att till slut ta oss båda ända hem – 85 mil från Ålborg.

Epilog: Så här i efterhand så är jag mycket glad och tacksam att det hela inte blev värre än som så. Med tanke på omständigheterna så kunde det gått betydligt sämre.

Clas opererades på måndagen och kirurgen lappade ihop hans brutna och splittrade nyckelben med en platta och 12 skruvar. Om ca 6 veckor är han på banan igen...

Ingegerd Johansson

2015-05-05